

عنوان مقاله:

«جایگاه قانونی تاریخ مطالبه دین در خسارت تاخیر تادیه» ارزیابی رای وحدت رویه شماره ۸۱۲ مورخ ۱/۴/۱۴۰۰ هیات عمومی دیوان عالی کشور

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش حقوق خصوصی، دوره 11، شماره 42 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 32

نویسنده:

فریدون نهرینی - دانشیار دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه تهران، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

تخلف از انجام هر نوع تعهدی خواه قراردادی یا قانونی، زیان بار است و متعهد را ملزم به جبران زیان از طریق پرداخت خسارت می کند. تاخیر در پرداخت تعهدات پولی نیز از این قاعده بیرون و مستثنی نیست. پرسش اصلی آن است که آغاز محاسبه خسارت تاخیر تادیه موضوع ماده ۵۲۲ ق.آ.د.م، چه تاریخی است؟ تاریخ مطالبه دین اصلی یا تاریخ سررسید یا تاریخ اقامه دعوا؟ افزون بر آن، خسارت تاخیر تادیه مقرر در ماده ۵۲۲ ق.آ.د.م دارای چه ماهیتی است؟ آیا شیوه ای برای جبران خسارت است یا از آن برای جبران کاهش ارزش اسکناس در تعهدات پولی بهره گیری می شود؟ دستاورد پژوهش پیش رو گویای آن است که تاریخ مطالبه دین برای دیون پولی که دارای سررسید معین است، نمی تواند معیاری برای آغاز محاسبه خسارت تاخیر تادیه باشد بلکه فقط برای سنجش توانایی مالی بدهکار است. زیرا تاریخ مطالبه دین در جایی به کار می آید که تاریخ انجام تعهد معلوم نباشد یا موضوع تعهد در شمار تعهدات به روز و عندالمطالبه باشد. همچنین این ماده نه برای پرداخت خسارت تاخیر تادیه که فقط روشی برای دست یابی به جبران خسارت برآمده از کاهش ارزش اسکناس در بدهی های پولی است.

کلمات کلیدی:

بدهی پولی، تاریخ سررسید، تاریخ مطالبه، کاهش ارزش پول، کاهش ارزش اسکناس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1778209>

